

РЕШЕНИЕ

№ 703

гр. Варна, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 17 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Иван Стойнов

при участието на секретаря Валентина М. Милчева
като разгледа докладваното от Иван Стойнов Гражданско дело №
20233110108802 по описа за 2023 година

Производството е образувано по постъпила искова молба от Г. С. Н., ЕГН
*****, с постоянен адрес: гр. *, с която срещу *, ЕИК *, със седалище: гр. *, е предявен
установителен иск за ПРИЗНАВАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО между страните, че ищецът не
дължи на ответника сумата в общ размер от 1 766,77 лв. /хиляда седемстотин шестдесет и
шест лева и седемдесет и седем стотинки/, представляваща погасено по давност вземане,
обективизирано в изпълнителен лист № 71 от 23.07.2017 г., издаден в полза на * по НОХД №
458/2009 г. на ВОС, представляващо разноси в полза на държавата и държавна такса за
издаване на изпълнителен лист, за която сума е образувано изп.д. № 4050/2023 г. по описа
на ДСИ към СИС-Варна, на основание чл. 439 ГПК.

В исковата молба ищецът Г. С. Н. твърди, че на 19.06.2023 г. е получил ПДИ по
изп.д. № 4050/2023 г. на СИС-Варна в общ размер от 2 234,69 лв., от които 1 761,77 лв.
главница, представляваща разноси в полза на държавата и 5 лв. държавна такса за издаване
на изпълнителен лист, които следва да бъдат заплатени в полза на *, въз основа на присъда
по НОХД № 458/2009 г. на ВОС, влязла в законна сила на 23.06.2016 г., както и други суми
представляващи допълнителни разноси. Излага, че изпълнителното производство е
образувано на 31.03.2023 г. по молба на ВОС, с приложен изпълнителен лист от 2017 г.
Сочи, че не дължи изпълнение на сумата по изпълнителния лист, поради изтекла в негова
полза погасителна давност на вземането. Твърди, че се касае за публично държавно вземане
и съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК се погасява с изтичане на пет годишен давностен срок,
считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати
публичното задължение, което в случая е 2017 г., изтекла 2022 г., отчитайки спирането на
давността по време на извънредното положение. Счита, че молбата на * за образуване на
изпълнително производство е депозирана в СИС след изтичане на този срок, при вече
погасено по давност вземане. Позовава се на разпоредбата на чл. 439 ГПК и моли съда да
установи, че не дължи процесното вземане, поради погасяването му по давност.

Ответникът * е подал отговор на исковата молба, с който посочва, че за процесното
вземане първоначално е било образувано изп.д. № 2057/2017 г., което е било прекратено на

основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК и впоследствие е образувано изп.д. № 4050/2023 г. Излага, че по първото изпълнително дело са предприемани действия, които прекъсват давността, но след 2017 г. такива не се установяват, поради което и е поискал да бъде прекратено образуваното дело с заявление от 30.08.2023 г. Не оспорва, че процесното вземане не подлежи на принудително изпълнение, поради изтекла погасителна давност. Счита, че не е налице правен спор и съответно наличие на правен интерес за ищеца. Допълнително сочи, че ищецът преди да заведе иска не е направил възражение за изтекла погасителна давност пред ДСИ или взыскателя, с което би избегнал образуването на делото и генериране на разноски. В тази връзка счита, че с поведението си не е дал повод за образуване на делото и не следва да понася отговорността за разноски.

Ищецът Г. С. Н. подава становище, с което счита възражението за недопустимост на производството за неоснователно. Излага мотиви в тази насока.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа исковата молба.

В съдебно заседание ответникът не изпраща представител.

Настоящият състав на съда, въз основа на твърденията и възраженията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и по вътрешно убеждение, формира следните фактически и правни изводи:

Предявен е иск по чл. 439 ГПК за оспорване на изпълнението поради наличието на факт, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, а именно изтекла в полза на ищеца погасителна давност за претендираното в изпълнителното производство вземане.

Съобразно разпределената по делото доказателствена тежест ищецът е следвало да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството между страните, въз основа на което е издаден процесния изпълнителен лист, са настъпили факти от значение за спорното право, които са довели до погасяване на вземането по давност /изтичане на предвидения в закона срок/. В тежест на ответника е било да докаже спиране и/или прекъсване теченето на давността по отношение на процесното вземане.

Съдът е приел, че между страните няма спорни факти и обстоятелства. Въпреки това ответникът не е признал изрично иска и е възразил срещу допустимостта на производството. В тази връзка съдът се е произнесъл, като е посочил, че в практиката на ВКС се приема, че ищецът всякога има правен интерес да установи, че вземането му е погасено по давност, щом в полза на ответника съществува изпълнителен титул.

По делото е представен Изпълнителен лист № 71 от 23.02.2017 г., издаден по НОХД № 458/2009 г. на ВОС, с който Г. С. Н. е осъден да заплати сумата от 1 761,77 лв., представляващи разноски в полза на държавата и държавна такса за издаване на изпълнителен лист.

За събиране на вземането по този изпълнителен лист ответникът е подал молба, по която е образувано изп.д. № 2057/2017 г. по описа на СИС-Варна, което е изискано и приобщено в настоящото производство. Това изпълнително дело е прекратено с Постановление от 25.10.2022 г., на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Въпреки прекратяването на изпълнителното дело ответникът е подал молба за образуване на ново изпълнително дело във връзка с процесния изпълнителен лист, което е сторено на 03.04.2023 г. от съдебния изпълнител по изп.д. № 4050/2023 г. по описа на СИС-Варна, което също е приобщено в настоящото производство.

Претендираната от ответника сума представлява публично държавно вземане, доколкото произтича от постановена присъда на наказателния съд, с която ищецът е осъден да заплати разноски в полза на държавния бюджет. В тази връзка приложение намира разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК, в която е посочено, че публичните вземания се погасяват с изтичане на пет годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение.

Присъдата на наказателния съд е влязла в сила на 23.06.2016 г., поради което и давността за вземането е започнала да тече от 01.01.2017 г. и е изтекла на 10.03.2022 г., предвид спирането ѝ за периода на извънредното положение през 2020 г.

Молбата на ответника за образуване на ново изпълнително дело е подадена на 30.03.2023 г., която дата е след изтичане на давността. Извършените по предходното изп.д. № 2057/2017 г. изпълнителни действия нямат за последица спиране и/или прекъсване на давността, предвид прекратяването на същото, което ги заличава с обратна сила. Не се е и установяват такива действия, които да прекъсват давността по смисъла на т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Давността е изтекла преди образуване на изп.д. № 4050/2023 г., поради което и извършените по него изпълнителни действия също са без значение.

Тези факти не се оспорват от ответника, а и се установяват от събраните по делото доказателства. На 30.08.2023 г. /в хода на процеса/ ответникът е депозирал молба пред съдебния изпълнител с искане за прекратяване на изпълнителното производство и вдигане на наложените запори и възбрани.

Предвид изложеното предявеният иск се явява изцяло основателен и следва да се уважи. Съобразно актуалната практика на ВКС чрез погасяването по давност на вземането и уважаване на такъв установителен иск (чл. 124 ГПК или чл. 439 ГПК) се осуетява правото на ответника на принудително събиране, но това не означава, че вземането не се дължи и не може да бъде заплатено доброволно, поради което и диспозитивът на съдебното решение не следва да включва в себе си произнасяне относно недължимостта на сумата, а следва да се прогласи липсата на право на кредитора за принудително събиране на същата.

С оглед изхода на спора разноските следва да се възложат в тежест на ответника, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Ищецът е представил списък и доказателства за сторени разноски в размер на 73,67 лв. държавна такса и процесуалния му представител адв. Д. претендира адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ЗА. Възнаграждението за оказана безплатна адвокатска помощ се определя от съда. В настоящия случай минималното възнаграждение съобразно Наредба № 1/2004 г. за МРАВ е размер на 477 лв., която сума следва да се присъди в полза на адв. Д. с оглед липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Съдът намира възражението на ответника, че не е дал повод за образуване на делото и не следва да дължи разноски, за неоснователно. На първо място, за да бъде освободен от тежестта на сторените разноски ответникът следва кумулативно изрично да признае иска и да не е станал причина за образуване на делото. В случая не е налице признание на иска, а само признание на твърдените от ищеца факти, като същевременно е релевирано възражение срещу допустимостта на производството. На следващо място ответникът е дал повод за образуване настоящото дело, доколкото въпреки прекратяването поради перемпция на изп.д. № 2057/2017 г., е подал нова молба за образуване на изпълнително дело за събиране на погасено по давност вземане. Извършените от него в хода на процеса действия /подаване на молба за прекратяване на изпълнителното дело/ не се вземат предвид при преценката за даване повод за образуване на делото и отговорността за разноските. В тази връзка и сторените от ищеца разходи следва да се възложат в тежест на ответника.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че в полза на *, ЕИК *, със седалище: гр. * **НЕ СЪЩЕСТВУВА** право на принудително изпълнение спрямо Г. С. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. *, относно сумата в общ размер от **1 766,77 лв.** /хиляда седемстотин шестдесет и шест лева и седемдесет и седем стотинки/, представляваща погасено по давност вземане, обективизирано в изпълнителен лист № 71 от 23.07.2017 г., издаден в полза на * по НОХД № 458/2009 г. на ВОС, представляващо

разноски в полза на държавата и държавна такса за издаване на изпълнителен лист, за която сума е образувано изп.д. № 4050/2023 г. по описа на ДСИ към СИС-Варна, на основание чл. 439 ГПК.

ОСЪЖДА *, ЕИК *, със седалище: гр. В*, **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. С. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. *, сумата в размер на **73,67 лв.** /седемдесет и три лева и шестдесет и седем стотинки/, представляваща сторени разноски в производството за заплатена държавна такса, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „*“, ЕИК *, със седалище: гр. * **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Д. Д.-ВАК, сумата в размер на **477 лв.** /четиристотин седемдесет и седем лева/, представляваща определено от съда адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ, на основание чл. 38 ЗА.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____